

Катерина ЛЕВЧЕНКО народилася 21 жовтня 1986 року в Полтаві. Магістрантка факультету філології та журналістики Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Член мистецького центру “Заснів”. Призер міських літературних конкурсів “У третє тисячоліття – з вірою, надією, любов’ю” (2001), “Великий подвиг народу” (2003), лауреат літературної премії музею Івана Котляревського (2004). Друкувалася в обласній пресі та в альманасі МЦ “Заснів” “Поетичні студії – 2008”.

* * *

Ліхтарі, мов тепла тиша жовтої
кульбаби, –
Це варта світла до Твого неспокою,
А весни знають вже давно всі
таємниці зваби –
Тебе знайдуть, Тебе зупинять
тіней кроками...

Тебе ще буде... Очі... Очі... Очі...
Повз Тебе – сотні світлих ліхтарів...
Приходять весни на пороги ночі,
Горять кульбаби, щоб і Ти горів.

Втома мала ласкаві вії –
Ніч і часу сумного голос:
“Останні “ніколи” лишилися сьогодні” –
Ніжна надсадна набута тактовність...

П'ЯТЬ ПОЧУТТІВ

Слухай – долоня – п'ять гострих лез.
Дивися – надворі рушається вітер.
Відчуй, як простори перейдених меж
Пишуть по тілу таємних п'ять літер.

Спробуй на смак струнку вертикаль
Гострого тунку округлого скельця,
Вдихни – на повну – омріяну даль
І запах тонкий гарячого серця.

ШКІРА МІСТА

Шкіра міста болить – в неї ночі
вросли ліхтарями,
Втім, ілюзія дотику – трішки десь
вище ліктя –
Даруватиме подих всьому, що
лишилось за нами...
І все буде, як завжди, дайте
лиш мені болю і світла...

Шкіра міста шорстка, шкіра
міста тепла й волога –
Сотні тіл за сьогодні по ній
прописали маршрут...
Я ще досі у ній, але завтра –
коханка-дорога,
А позавтра – спинюсь – ліхтарем
проростатиму тут...

* * *

Спитаю
Стиха –
Знаєш? –
Сиві дерева
Уміють літати,
А зелені –
Надто міцні
Корінням...
Тримає їх
Минуле –
Синє,
Сильне...
А сиві дерева –
Інші,
Від них і небо
Трохи
Синіше...

Знаєш? –
Стилос
Зі сталі
Маю...
Хоч надто ще досі
Міцна корінням
В минуле...
Синє...

* * *

Я не стану питати, що сховано
в погляді снігу...
Руки стерпнуть – на завтра – тримати
покору...
Я піду – не залишу ні слова, ні сліду...
І покличу вітри до спустілого
поночі двору...

Мої кроки – слова... Їм іти і від тебе,
й до тебе,
Їм сповільнити ритм, коли буде несила
чекати...
Мені стане снаги не просити нічого у неба,
Мені стане нахабства у себе про себе
питати.

Я покличу вітри до спустілого поночі двору,
Щоб кричали усвід, щоб росли
з-під торішнього снігу...
Ніби ще від учора уже без надії я хвора,
Між снігів я шукатиму власного сліду...

* * *

Чашка чаю чорного до часу –
Сутри сині з усміхом сирени...
Розчинитись...
Втратити тілесність...
Покоритись...
Поклонитись клену...
Він-бо – брат мій...
Вдвох ростити крила...
Зеленіти вдвох...
Знаходити слова...
Забувати все, що віддали
І що згубили...
Слухати, як синьо в ніч росте трава...
Розправляти крила з ним удвох –
Зелені...
Чашка чаю чорного до часу...
Й сині сутри з усміхом сирени...

* * *

Мальва мліла... Як Мальва мліла!
Мальва м'яко стелила постіль...
Мальва квітнула – тіло тремтіло,
Ну, а люди кричали – “Досить”...

Мальва квітнула й мала крила,
Те, що Мальві мати не гоже...
Мальва мліла, літала, любила,
Мальва знала – все бути може...

Мальва мліє... І буде мліти,
Доки має крила і квіти...
Мальва вміє літати й любити,
Мальва може таке посміти...

* * *

Прорости крізь асфальт травою,
І крізь вітер стояти струнко,
Щоб назавжди лишатись собою,
Щоб на вітрі дзвеніти лунко.

Перетнути всі ріки мостами,
Обійняти за плечі вітер...
Щоб над вранішніми містами
Срібним птахом летіти світом.

Хай супроти лягли всі дороги –
За плечима у птахи є срібні крила...
Прорости крізь асфальт, забувши знемогу,
І злетіти над світом – нам вітер дарує
силу.

* * *

Шукай мене на сторінках своїх книжок,
Я буду там, коли того захочеш...
Між твоїх кроків, між твоїх думок,
Прийду у дні твої, прийду у твої ночі...

Шукай мене – у вітрі на світанку –
Нестиму сонце у своїх долонях...
Шукай мене – від вечора до ранку,
Я подарую сон твоїм безсонням.

Шукай мене – у всьому, що довкола,
У днях і вечорах, у ранках, серед ночі...
Коли знайдеш – я не піду ніколи...
Шукай мене, коли того захочеш...

ДВІ БАЛАДИ

Балада про тебе

І буде ніч... І буде вітер...
І будеш ти в шаленім танці...
Немов змія... Немов вогонь...
Неначе місяць – колом...

І буде місяць... Буде коло...
Твори себе у тому танці...
Твори в собі і ніч, і вітер...
Твори в собі вогонь шалено...

І буде ніч... І буде вітер...
І буде ватра... Буде коло...
І будеш ти в шаленім танці...
Ти будеш сяяти, мов місяць...

Балада про мене

І буде день... І будуть грози...
І буду я дощем у листі...
Нечутно по землі – струмками –
До ніг траві, мов я, вологій...

І буду я, немов трава, зелена,
Творити пісню і себе у пісні...
Творити листя і себе у листі...
Творити день... Творити дощ і грози...

І буде день... І будуть грози...
І будуть трави... Буде листя...
І буду я дощем у листі...
Легка й прозора, ніби пісня...